

det eller i Udlandet. Jeg mener, at dets Bestemmelser, saaledes som de er affattet, er nødvendige og praktiske, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Martin Olsen: Jeg vil gerne først gøre en Bemærkning om det lidet heldige i, at vi behandler Lovforslag som det foregaaende og som dette, uden at den Minister, som har med Sagen at gøre, er til Stede, for selv om det kan have sine Behageligheder at høre paa den muntre Maade, hvorpaa Ministerens Stedfortræder klarer sig, er det alligevel ikke det Resultat, vi ønsker, naar vi stiller Spørgsmaal vedrørende en Lov. Da jeg tænker mig, at vi heller ikke ved Behandlingen af det nu foreliggende Lovforslag vil kunne faa positive Oplysninger og Svar, lover jeg mig ikke saa forfærdeligt meget af denne Behandling, forinden vi kommer til at forhandle med Ministeren. Men det har jeg jo ikke været Herre over; jeg har kun villet gøre denne Bemærkning.

Den ærede Ordfører for Venstre anbefalede dette Lovforslag til Vedtagelse. Det har man naturligvis Lov til, men jeg gaar ud fra, at der altid skal være en vis Konsekvens i, hvad man har foretaget sig tidligere, og hvad man foretager sig senere — medmindre man har skiftet Standpunkt, for det har man jo Lov til. For os ligger Sagen saaledes, at ved Behandlingen i 1922 vedtog Folketinget en Opfordring til Ministeriet om at tage hele dette Spørgsmaal under Overvejelse, gennemgaa Loven og fremkomme med Forslag om en ændret Lov. Det har Ministeriet gjort og er kommet til det Resultat, at under de forhaandenværende Forhold — de forhaandenværende abnorme Forhold, som Ministeren udtrykker sig i sin Førelæggelsestale, og som der ogsaa staar i Motiverne — mener man ikke, det vil være heldigt at foretage en saadan Revision. Dette synes jeg er overmaade rigtigt; da vi fremdeles har abnorme Forhold, kan man ikke, som der siges der, lave en Lov for normale Forhold, og derfor synes jeg i og for sig, det er rigtigt, at man udskyder Revisionen. Da man i 1922 i Folketinget vedtog denne Henstilling til Ministeriet, tænkte man sig naturligvis, at de uheldige Følger af Krigen ikke skulde vedvare saa længe, men at der kunde regnes med, at vi indenfor en rimelig Tid havde normale Forhold. Dette er imidlertid ikke sket, og som Følge deraf synes heller ikke jeg, at det vil være rigtigt nu at foretage

en fuldstændig Revision af Fremmedloven. Men saa undrer jeg mig rigtignok over det Standpunkt, Ministeren kommer til, naar han, til Trods for at han — med Rette — paastaar, at der er saadanne abnorme Forhold, alligevel fremkommer med et Forslag som dette, der ikke er Forslag til en midlertidig Lov, men Forslag om permanente Ændringer i den bestaaende Lov.

Det vil erindres fra tidligere Behandlinger, at der ikke har været udelt Glæde over de midlertidige Love vedrørende dette Spørgsmaal om Behandlingen af fremmede, fordi vi alle sammen havde en Følelse af, at man skulde være varsom med, hvad man foretog sig her. Det er jo ikke alene et Spørgsmaal om, hvad Politiet i et Land helst ønsker, men det er i meget høj Grad et udenrigsministerielt Spørgsmaal; det er i meget høj Grad et Spørgsmaal, der berører vort Forhold til fremmede Lande og fremmede Landes Undersaatter. Derfor skal vi fremdeles, synes jeg, være overmaade varsomme med, hvad vi foretager os i den Henseende; men det kan jeg rigtignok ikke se, Ministeren har været her. Hvis man ikke vil revidere Loven, maa man naturligvis vente, og hvis man mener, at der dog skal andre Foranstaltninger til end dem, den bestaaende Lov hjemler, maa man gøre saadanne Foranstaltninger midlertidige og fremsætte Forslag derom, naturligvis med den nødvendige Underbygning af Oplysninger, som kan kræves. Men vi har, som jeg har nævnt, fremdeles abnorme Forhold, og derfor kan jeg slet ikke se, at det kan være rigtigt at følge Ministeren i at vedtage Ændringer i den bestaaende Lov, saaledes at disse Ændringer, hvoraf nogle er overmaade vidtgaaende, skulde blive permanent Lov.

Der staar i Indledningen til Motiverne, at efter Overvejelserne „i denne Anledning“; altsaa i Anledning af Henstillingen fra Folketinget, er der foretaget visse Ændringer i og Tillæg til andre af denne Lovs Bestemmelser, men derimod har man ikke fundet Anledning til fuldstændigt at omarbejde Loven, da det er vanskeligt for Tiden at opstille Regler for Fremmedtilsynet under normale Forhold. Det er akkurat det, jeg har sagt, og jeg synes, det er fuldkommen rigtigt. Men desuagtet foreslaar man nu disse Ændringer. Jeg vil da tage Ændringerne, efterhaanden som de staar nævnt i Lovforslaget. Der er først Ændringerne i § 1 til § 1 i Loven af 1875. I § 1 i denne Lov staar der en udmærket Sætning i første Punktum, nemlig: Forpligtelsen til ved Ankomsten her til Landet